

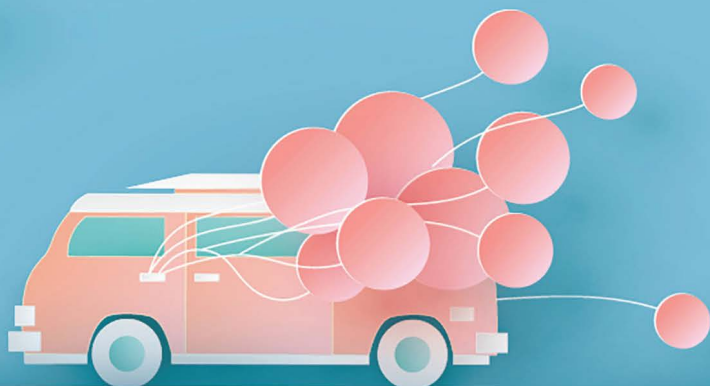
สารพัดเรื่องราวทวนใจ
ให้เราได้ช่วยแบ่งเบาภาระของคุณ

หัวใจแม่
รักแล้ว
ตั้งอย่าง

女王事務所

เขียน : 卷息 (เจวี่ยนซี)

แปล : อัญลี / เหมียนฮวาตัง

♡ รักแม่
รักเรา
女王事務所
รัก
ตัวอย่าง
เขียน : 卷息 (เจวีเยซ) แปล : อัญลี / เหมียนฮว่าตัง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ทิ ม ๒ ค ำ

สำนักพิมพ์

สุพรรณบุรีแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. 2000

ลำดับที่ 898

เจ้าแม่จัดหารัก

ผู้เขียน : ฅวิทย์

ผู้แปล : อัญชลี / เหมียนฮวาถิง

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2563

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้ส่งแทนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3973-9

ราคา 306 บาท

Published originally under the title of 《女王事務所》(Nu Wang Shi Wu Suo)

Copyright © 卷息 (Juan Xi)

Thai edition rights under license granted by 卷息 (Juan Xi)

Thai edition copyright © 2020 Satapombooks Co., Ltd

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายบริหาร : วรพัทธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พิศราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุบบังเทติ วสันต์ พร้องมีตรัญญาตี
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ครีเมย์รัชต์ เขียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุบบังเทติ พิสูจน์อักษร : ปัดเดกรีย์ พวงหวาย
ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

satapombooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

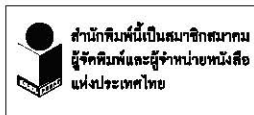
กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ผู้ดำเนินงาน
หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำสำนักพิมพ์

ดูเยว่ไป สาวนักศึกษามหาวิทยาลัยปีสุดท้ายที่รับงานเป็นนักรับจ้าง ส่วนตัว... ผู้เรียกได้ว่าเป็นมือหนึ่งของบริษัท ผ่านประสบการณ์การทำงาน รับจ้างส่วนตัวหลายประเภท โดยนักรับจ้างผู้เก่งกล้าสามารถแห่งสำนักงาน 9998 อย่างเธอต้องปิดบังอาชีพที่ทำนี้ไม่ให้ส่วิเผยแพร่นาน แฟนของเธอรู้

เธอใช้ความสามารถและไหวพริบในการจัดการปัญหาให้แก่ผู้ว่าจ้าง ทั้งยังปฏิบัติตามกฎด้วยการรักษาความลับของแต่ละเคสเป็นอย่างดี ทำไป ทำมาก็สามปีแล้ว แต่ยิ่งทำก็ยิ่งอดสงสัยไม่ได้...

เรื่องต่างๆ ในชีวิตมนุษย์เราให้คนอื่นจัดการแทนได้จริงๆ หรือ

การงานสามารถจ้างทำแทนกันได้

ผลงานว่าจ้างให้ทำแทนกันได้

การสารภาพรักจ้างให้ทำแทนกันได้

การบอกเลิกก็จ้างให้บอกแทนกันได้

แล้วความรักล่ะ

สุดท้าย... นักรับจ้างส่วนตัวจะมาให้คำตอบในแบบของเธอ

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์

พวกเรามากต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคต่างๆ มากมาย ตอนที่เมื่ออาจ
แยกร่างได้ก็อยากหาใครสักคนมาช่วย เมื่อทำบางอย่างไม่ได้ก็อยากหาคน
มาช่วย ยามใดที่เหนื่อยและหมดหนทางก็อยากหาใครสักคนมาช่วย

นักรับจ้างส่วนตัวก็คือใครคนนั้นที่คุณต้องการ

1

ไม่มีอะไรที่พวกเราทำแทนไม่ได้

‘Please’ ร้านอาหารสไตล์ตะวันตกชื่อดังอันเจียบสงบที่ตั้งอยู่ในตรอกหนานเจียฝางอันแสนคึกคัก ประดูเหล็กแกะสลักของคฤหาสน์สุดโรแมนติกรับกับแผ่นหินปูทางเดินที่จูงใจทำให้ดูเก่าแก่ที่อยู่ภายใต้ต้นหลิวห้อยระย้าดูรับกันอย่างน่ามอง

บรรดาลูกค้าที่อยู่ภายในห้องโถงร้านอาหารต่างกำลังดื่มด่ำกับอาหารเลิศรสที่อยู่ตรงหน้ากันอย่างสงบ มีเสียงจานชามกระทบกันดังก้องกังวไปได้ยินเป็นพักๆ ซ้ำยังเป็นช่วงเวลาพิเศษ แต่ห้องส่วนตัวอีกมุมหนึ่งนั้นกลับมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ละครณากเล็กราวอย่างบ้าคลั่งกำลังถูกแสดงขึ้นในนั้น

คนสองคนนั่งประจันหน้าอยู่ตรงข้ามกันที่โต๊ะอาหารหรู หญิงสาวคนหนึ่งสวมกระโปรงสีชาวดูอ่อนเยาว์และมีเสน่ห์เป็นพิเศษ ส่วนหญิงสาวอีกคนหนึ่งสวมเสื้อและกางเกงสีดำดูกระฉับกระเฉง กำลังอ่านแถลงการณ์บอกเลิกด้วยน้ำเสียงราวกับอยู่ในระหว่างออกอากาศอย่างเต็มรูปแบบ

“ ‘ต้องขอขอบคุณที่คุณเคยข้างผมผ่านช่วงเวลานี้มา ไม่ว่าจะดี

จะร้าย จนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผมแล้ว แต่ในเมื่อเดินมาถึงขั้นนี้ ยังไงก็ต้อง เลิกกันให้ชัดเจนและเข้าใจตรงกัน นี่คือของทั้งหมดที่คุณเคยให้ผม คินให้ คุณตรงนี้แล้วกัน”

ตุ้ยแว่วไปหยิบกล่องของขวัญสี่กล่องกับกระดาษพันกุหลาบหินอิชิ-เวเรีย¹ที่ห่ออยู่ในถุงพลาสติก เธอเลื่อนมันไปยังกลางโต๊ะ แล้วจับโพลาร์ ไรซ์บลู²ซักๆ จากนั้นก็มองคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอ ใบหน้าแดงระเรื่อรับกับ ต่างหูยาวสีนิลชวนมอง หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงอยู่ภายใต้ชุดเดรสคอวี มือที่ถือแก้วเครื่องเคลือบกระดุกัดวินั้นเผยให้เห็นเล็บที่เธอทำมากำลัง ล่องประกายวิบวับล้อกับแสงไฟ เธอสิ้นหาไปทั้งตัวอย่างเงินได้ชัด

ตุ้ยแว่วไปดันแว่นกันแดดขึ้นด้วยกลัวว่ามันจะสะท้อนแสงจนตาตาย จากนั้นก็พูดต่อ “ส่วนของขวัญพวกนั้นที่ผมให้คุณ ถ้าคุณไม่รังเกียจก็เก็บ เอาไว้เป็นที่ระลึก ขออวยพรให้คุณได้เจอกับคนที่จะปกป้องดูแลคุณได้ นับ จากนั้นไปไม่ต้องคิดถึง ไม่ต้องพบเจอกันอีก ขอให้เราทั้งคู่จบกันด้วยดี...”

ปัง!

เสียงตบโต๊ะดังขึ้น ตามมาด้วยภาพถ้วยชาบนโต๊ะกระดอนขึ้นเหนือ พื้นผิวโต๊ะ แก้วน้ำลั่นสะเทือน ช้อนคนกาแฟกระเด็นตกพื้นเสียงดังกริก!

“นี่เธอ...เธอ...”

“ข้อความที่กล่าวมาทั้งหมดนี้” ตุ้ยแว่วไปพับจดหมายแล้วเลื่อนไปตรง หน้าของคนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม “เป็นคำพูดที่คุณลูให้ดิฉันมาถ่ายทอดให้ คุณหูฟังคะ หากคุณหูคิดว่ามีความจำเป็น ยังไงก็อ่านดูเองอีกสักรอบนะคะ ครบทุกคำไม่ตกหล่น”

¹ ชื่อพันธุ์ของต้นกุหลาบหินชนิดหนึ่ง เจริญเป็นพุ่ม เส้นผ่านศูนย์กลางทรงพุ่ม 10-15 เซนติเมตร ใบรูปไข่แกมรูปแถบ กว้าง 1-1.5 เซนติเมตร ยาว 5-8 เซนติเมตร แดงเรียง เวียนเป็นกระจุกซ้อนกันแน่น ปลายใบเป็นติ่งแหลมเจือสีแดง โคนใบสอบเรียว ขอบใบ เรียบ แผ่นใบหนา สีเขียวอมฟ้า ใบอวบใส

² ชื่อเครื่องดื่มชนิดหนึ่ง

“สารเลว! ทำไมเธอถึงไม่มาเอง!” คุณหนูคนนั้นตอบโต้ะอย่างแรงอีกครั้ง
 ประหนึ่งภูเขาลั่นแผ่นดินไหวอีกระลอก

“คุณลุงกำลังอยู่ระหว่างทางกลับบ้านเกิดของเธอ ปลีกใจออกมาไม่ได้
 จริงๆ ที่สำคัญก็คือเธอไม่รู้ว่าจะเอ่ยปากกับคุณหญิงไง คำพูดพวกนี้จะทำให้เธอ
 พุดต่อหน้าคุณ มันก็ยากเกินไปจริงๆ ดังนั้นเธอถึงได้ตัดสินใจด้วยความ
 ลำบาก มอบหมายให้ฉันมาเป็นตัวแทนบอกความรู้สึกของเธอ เรื่องราวก็
 เป็นแบบนี้ละคะ” ตู้เยว่ไปพูดจบก็กดปุ่มหยุดเครื่องบันทึกเสียงในกระเป๋า
 ของเธอ... มาตามนัดหมาย ส่งต่อคำพูดแล้ว ได้หลักฐานเรียบร้อย เธอก็
 ปิดจ๊อบได้อย่างราบรื่นแล้วสินะ

“เขากลับออสเตรเลียไปแล้วอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ค่ะ เขากลับบ้านเกิดที่มาเก่า เท่าที่เห็นก็ดูจะเปิดเผยอยู่ นะคะ”

“มา... มาเก่า?” เธอหมายความว่าเขากลับมาต่อตอย่างนั้น
 หรือ... ฉันไม่เชื่อ เธอทำแบบนี้ได้อย่างไร” คุณหญิงจากแว้งค์และหัวใจสลาย
 น้ำตาร่วงไหลลงมาจากทางตา

“อย่างที่ว่ากันว่าคู่กันแล้วก็ยอมไม่แคล้วกัน ไม่ใช่คู่กันก็ต้องจากลา
 คุณหนูลองมองให้กว้างสักหน่อย เธอเป็นคนที่หลอกลวงคุณ คุณจะไปคิดถึง
 อีกทำไมคะ”

“เกินไปแล้ว...” คุณหนูพูดเสียงดังขึ้นมา น้ำหูน้ำตาไหลเหมือนเขื่อน
 แตก คู่มือพลังมหาศาสตร์พร้อมจะอาละวาด ทำเอาใบหน้าที่แดงมาเข้มๆ สวยๆ
 นั้นถูกชะล้างจนแทบไม่ต่างจากภาพวาดสไตลล์อิมเพรสชันนิสม์

“ปล่อยวางเถอะค่ะ” ตู้เยว่ไปดึงทิวซุที่อยู่บนโต๊ะส่งให้ ถึงแม้สีหน้า
 หนึ่งเฉย แต่หน้าเสียงนั้นมีความจริงใจ

“ฉันหมายถึงเธอ!”

จู่ๆ คุณหญิงก็หุบแก้วกาแฟแล้วสะดุ้งฝ่ายตรงข้าม

ตู้เยว่ไปก้าวขาเอียงตัว จึงหลบมอคคาเข้มๆ แก้วนั้นไปได้อย่าง
 หวดหวิด แต่หน้าเสียตาย เมื่อพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งดันทะเล่อทะล่าเข้ามา

ในห้องของพวกเขาเธอโดยไม่รู้จักหวัะ ถาดสีทองที่มีทั้งชาร์ตไข่และสปาเกตตี ที่ถือมาด้วยจึงชนเข้ากับตู้เยว้ไปก็เบี่ยงตัวออกมาโดยไม่ทันได้ระวัง ตู้เยว้ไปยังไม่ทันดีใจ เสียงโครมก็ดังขึ้น ทั้งซอสทั้งชาร์ตไข่ปลิวกระจัดกระจาย เอลเอะ ลีเห้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ตู้เยว้ไปประมาทไป เธอหวดขมับพลางหยิบซอสเหนียวๆ ที่อยู่บนหัวออก ยังต้องทนฟังเสียงตำหนิที่ออกจากปากพร้อมกับน้ำหูน้ำตาที่ยังไหลไม่หยุดของคุณหู

“เธอทำเรื่องชั่วร้าย! ช่วยคนเลวๆ ทำชั่ว เธอเองก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน ไม่คิดเลยว่าเธอจะช่วยผู้ชายชั่วๆ ทำเรื่องพรรค์นี้! เธอเป็นผู้หญิงหรือเปล่า! เป็นคนหรือเปล่า เธอมันไม่ควรจะเกิดเป็นคนด้วยซ้ำ! เห็นหรือยัง นี่แหละที่เรียกว่ากรรมตามสนอง!”

คำพูดที่เหลือถูกกลืนเอาไว้ ไม่ใช่คุณหูโกรธจนพูดต่อไม่ได้ และก็ไม่ใช่เธอพูดรัวลิ้นพันกันจนไม่อาจเรียบเรียงคำพูดได้ แต่เป็นเพราะคีระชะของตู้เยว้ไปทำให้คำพูดที่เหลือถูกกลืนหายไปโดยอัตโนมัติ

เธอทำได้เพียงเท่านี้ การปลอบใจและขจัดความวุ่นวายที่อาจจะตามมาในภายหลังไม่ได้อยู่ในขอบเขตงานของเธอในครั้งนี้ เธอกำลังคำนวณค่าชักรีดและค่าเสียหายที่ต้องถูกหักจากชุดที่สวมอยู่ น่าจะเก็บเอาจากคุณลู้นั้นได้ เพราะถึงอย่างไรชุดนี้ก็เป็นทรัพย์สินของบริษัท

คุณหูชี้หน้าเธอ พร้อมกับส่งเสียงทึ่ๆ หนังกๆ ในลำคอ จากนั้นก็ก้าวเท้าในรองเท้าล้นสูงเจ็ดนิ้วเดินบิ๊ดกันออกไปจากห้องอาหารทันที แต่ก่อนไปก็ไม่ลืมหยิบกล่องและถังกุหลาบหินกระถางนั้นไปด้วย

ตู้เยว้ไปหยิบหลอดออก ตีมโพลาร์ไอซ์บลูที่เหลือครึ่งแก้วหมดรวดเดียว จากนั้นก็ยัดเงินให้พนักงานเสิร์ฟที่ยังคงขอโทษขอโพยอยู่ไม่หยุด แล้วหยิบสมุดบันทึกที่ออกมาจากกระเป๋าหนัง พลิกไปยังหน้ารองปกซึ่งเขียนข้อความเอาไว้ว่า *คู่มือการเป็นนักรับจ้างของเพย์ไปไป* แล้วเปิดไปที่หน้า 31 ตู้เยว้ไปทำเครื่องหมายถูกที่หน้าข้อที่ 187

ลี้มลองโพลาร์ไอซ์บลูในร้านอาหาร Please
ภารกิจสำเร็จ

คุณเคยได้ยินคำว่านักรับจ้างหรือไม่

ขึ้นศาลก็ต้องหาทนาย บริษัทเปิดใหม่ก็ต้องหาเอเจนซีทำเรื่องจดทะเบียน ยังมีเรื่องราวมากมายในชีวิตที่เราหวังให้มีใครสักคนมาเป็นตัวแทนจัดการให้เรียบร้อย

เรื่องที่ไม่เป็น ไม่สะดวกจะทำ และไม่อยากทำ

เรื่องพวกนี้ส่งมอบให้ตัวแทนจัดการได้

สำนักงาน 9998 เป็นบริษัทที่ให้บริการเป็นนักรับจ้างจัดการเรื่องราวต่างๆ

คนที่มาเป็นตัวแทนของที่นี่ก็มีแรงจูงใจต่างกัน บางคนชอบช่วยเหลือและอุทิศตนเพื่อคนอื่นเป็นนิสัยอยู่แล้ว บางคนก็ชอบความเสี่ยงเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ชอบอยู่ในกรอบ บางคนก็ชื่นชอบสืบลေးสอดแนมชีวิตและเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น และยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในกรณีเดียวกับตัวเยวี่ไป นั่นคือการมาล้มผัสเรือนรู้ชีวิต ส่งสมประสบการณ์เพื่อการเป็นนักเขียน

เธอ...ตัวเยวี่ไป อายุ 22 ปี นักศึกษาชั้นปีที่สี่คณะรัฐศาสตร์ ทำงานพาร์ตไทม์เป็นหนึ่งในทีมนักรับจ้างส่วนตัว ด้วยจุดประสงค์เพื่อส่งสมประสบการณ์ชีวิตก่อนจะไปเป็นนักเขียน

สไตล์โฆษณาของสำนักงาน 9998 คือ 'ไม่มีอะไรที่พวกเราจัดการแทนไม่ได้'

บรรทัดล่างมีหมายเหตุตัวเล็กๆ กำกับไว้ว่า *ยกเว้นงานผิดกฎหมายขอขอบคุณครับ/ค่ะ*

ชื่อสำนักงาน 9998 มีที่มาจากการเล่นคำในสำนวนที่ว่า หมิ่นเรื่องจัดออกสอง เพื่อสื่อความหมายว่า สารพัดเรื่องราวทวนใจให้เราได้ช่วยแบ่งเบาระยะคุณ

แม้ว่าบริษัทของพวกเขาไม่ขาดแคลนนักรับจ้างที่รับงานพาร์ตไทม์ในสายอาชีพอย่างเช่นทนายความ นักการเงิน พนักงานบัญชี ครูอาจารย์ กระทั่งล่ามก็ตาม แต่ในความเป็นจริง งานรับจ้างเฉพาะทางในเชิงธุรกิจนั้น ไม่มีทางเข้ามาหาพวกเขา เนื่องจากงานส่วนใหญ่ที่พวกเขารับมักเป็นเรื่องค่อนข้างส่วนตัว เป็นเรื่องทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน งานเผื่อกร้อนที่ยากจะรับมือ และเป็นเรื่องที่ไม่อยากให้คนนอกรับรู้

อย่างเช่นหัวหน้าบางคนที่บกพร่องในหน้าที่ ล่วงละเมิดเพื่อร่วมงาน ลูกน้องหญิงบางคนไม่อาจออกหน้าร้องเรียนโดยตรงได้ พวกเขาก็จะรับจ้างเป็นผู้ร้องเรียนแบบนิรนามให้แทน

เมื่อต้องการเจรจาต่อรองโดยไม่อยากให้ลูกกลามใหญ่โตจนเป็นประเด็นจับตามอง พวกเขาก็จะจัดหาชายฉกรรจ์หน้าตาตุตัน พร้อมใช้กำลังมาเป็นผู้คุมสถานการณ์ได้

หรืออย่างเช่นบรรดาสภานิติบัญญัติที่ไม่มีเวลาส่งของกำนัลให้บรรดาสาวๆ ในสต็อกของตน พวกเขาก็แปลงร่างเป็นผู้ช่วยมือดี บริการส่งของให้ถึงประตูบ้านจนครบทุกคน

อีกตัวอย่างก็คือ การรับจ้างเป็นตัวแทนเพื่อตัดความสัมพันธ์ที่เพ่งปิดฉากไปก่อนหน้านั้นนั่นเอง

ทว่าช่วงนี้ภารกิจในการตัดความสัมพันธ์นั้นลดลงอย่างต่อเนื่อง ช่วงระยะเวลาเพียงคืนเดียวในโลกอินเทอร์เน็ตก็มีนายหน้ารับจ้างบอกเลิกเกิดขึ้นมากมายราวกับดอกเห็ด ทั้งยังเป็นมืออาชีพเสียด้วย ไหนจะราคาที่สูงสุดไม่เกินหลักร้อยหยวนเสียด้วยซ้ำ สำนักงาน 9998 ของพวกเขาไม่คิดจะไปสู้รบตบมือแย่งเนื้อชิ้นเดียวกันให้ต้องเจ็บตัวแน่นอน

ฟังดูแล้วงานนี้เหมือนจะเป็นงานด้านมืด ไม่รู้ว่าควรให้คำนิยามว่าอย่างไรดี

แต่ถึงอย่างไรดูเยว่ไปก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรไม่ดีไม่งามเลยสักนิด ราคาของพวกเขาสวมเหตุผลผสม มีความน่าเชื่อถือ มีแผนการทำงานที่ออกแบบมา

เพื่อรองรับปัญหาส่วนบุคคลได้อย่างครอบคลุมรอบด้าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยขจัดทุกข์ให้แก่ผู้ว่าจ้าง แล้วพวกเขาก็ยังมีภารกิจด้านสว่างที่ช่วยจรรโลงใจอีกมากมายอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการรับจ้างสารภาพรัก รับจ้างอยู่เป็นเพื่อนผู้สูงอายุ รับจ้างตามหาแมวสุดที่รักที่หายไป...พวกเขาเพียงรับผิดชอบจัดการส่วนเล็กๆ ในชีวิตของผู้ว่าจ้างก็เท่านั้น เรื่องราวหลังจากนั้นอย่างไรเสียผู้ว่าจ้างก็ต้องจัดการเอง ไม่ว่าจะเรื่องใดๆ ขอแค่ไม่ผิดต่อศีลธรรมในใจก็เป็นอันใช้ได้

วันนี้เป็นเวรของตุ้ยเยว่ไปที่ตั้งอยู่ประจำออฟฟิศ เธอถักเปียแกละใส่รองเท้าผ้าใบสีขาว แยกเป็นนักศึกษาไปใหญ่ เดินกึ่งกระโดดพร้อมกับฮัมเพลงเข้าไปในอาคารพาณิชย์หลังใหญ่ ดูแตกต่างไปจากบรรดาพนักงานออฟฟิศคนอื่นๆ ที่เดินเข้าๆ ออกๆ ด้วยความรีบเร่งอย่างเห็นได้ชัด

บริษัทรับจ้างที่เธอทำงานอยู่นั้นอยู่ชั้นสิบสี่ตึก เดินผ่านประตูบริษัทบริหารจัดการแสดงทางวัฒนธรรมเจ้าหนึ่งเข้าไป เลี้ยวอีกสองสามครั้ง บริเวณสุดทางเดินด้านในพื้นที่เก่าแมวดิ้นตายนั่นก็คือสำนักงาน 9998 ของพวกเธอนั่นเอง

“เสี่ยวไป เธอมาแล้วเหรอ!”

ตุ้ยเยว่ไปเพิ่งก้าวเท้าไปหน้าแผนกต้อนรับ ชายวัยกลางคนคนหนึ่งก็กระโจนเข้ามาขวางเธอเอาไว้ เธอเหลือบมองพนักงานต้อนรับสาว พนักงานคนนั้นจึงพยักพยิดไปทางกล้องวงจรปิด

ตุ้ยเยว่ไปถึงกับเซ็ง ให้ตายเถอะ! ติดตั้งกล้องไว้ก็เพื่อมาดักกรอเธอเสียนะ

“เสี่ยวไป...”

ตุ้ยเยว่ไปขิงพูดขัดขึ้นมาก่อน “ประธานเงิน คุณไม่ต้องพูดแล้วละคะ ฉันทยังคงยืนยันคำพูดเดิม”

ประธานเงินยิ้มสองข้างเข้าด้วยกัน พลังทำหน้าที่ยิ้มแย้ม “ครั้งนี้ไม่เหมือนกันนะ ตอนนี้มีโฆษณาโมเตอร์ไซด์ไฟฟ้าชื่อดังแบรนด์หนึ่ง เห็น

หาพรีเซนเตอร์หน้าใหม่ที่เหมาะกับสินค้า ฉันทันทีถึงเธอทันที เธอไม่รู้หรือกว่า
เธอจะเหมาะสมขนาดไหน!”

ตู้เยว่ไปไม่หวั่นไหวไปกับคำพูดเขา เธอเดินต่อเข้าไปข้างใน

“ยังมีละครฟอร์มยักษ์อีกสองเรื่องที่ทำให้พวกเราช่วยแนะนำนักแสดง
ให้ เป็นสองสุดยอดผู้กำกับอย่างผู้กำกับจางและผู้กำกับเฉินเซียวนะ!”
ประธานเฉินยังไม่ยอมแพ้ “เสี่ยวไป เธอมีศักยภาพในการเป็นนักแสดงมาก
จริงๆ นะ ไม่เข้าวงการนี้ก็น่าเสียดายแย่เลย ฉันทันทีถึงเธอต้องมีชื่อเสียง
โด่งดังแน่ๆ ถ้าได้อยู่สังกัดของมอเดลลิงของฉันทัน เลิกเป็นนักรับจ้างอยู่กับ
ไอ้ซี้กลากดึงได้แล้ว ยังไงก็ไม่มีวันล้มต้อ้าปากได้หรือ...”

“นายเฉินหัวโต เลิกพยายามดึงตัวเสี่ยวไปของเรารู้จักวันจะตายมั้ย!”

ตู้เยว่ไปไม่ต้องงวยพหน้าซึ่งมองก็รู้ว่า เป็นใคร บอสดีงผู้มีอำนาจสูงสุด
ในบริษัท 9998 ผู้ที่หั่นลอนสะท้อนแสง... ไมลิ... ควรจะเป็นเส้นผ่าผู้น่ารัก
มากกว่า

ประธานเฉินได้กลับทันควัน “ก็ใครใช้ให้นายทำตัวเผด็จการ ไม่ยอม
ให้เสี่ยวไปมาอยู่กับพวกฉันทันเสียที่กันล่ะ นายรู้ใหม่ว่านี่เป็นพฤติกรรมที่บ่อน
ทำลาย สร้างความเสียหายขนาดไหน!”

และแล้วผู้ชายตัวโตๆ สองคนที่ต่างก็เป็นหุ้นส่วนในบริษัทของกัน
และกันก็เปิดฉากถกเถียงกันอยู่ตรงโถงทางเดินราวกับเด็กๆ ไม่มีผิด

ตู้เยว่ไปรีบเข้าออฟฟิศไปอย่างรวดเร็ว เหวี่ยงเบิ้ลงบนโต๊ะทำงานได้
ก็หย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาหนังๆ ทันที

ครู่หนึ่งผ่านไป ประธานดีงผู้ที่ได้ชัยชนะกลับมาจากการโต้เถียงก็ถือ
ซองยื่นเข้ามาด้วยท่าทางสุดร้าเริง

“เสี่ยวไป ได้ยินมาว่าวันนี้เธอสอบป้องกันวิทยานิพนธ์มาหรือ”

“ใช่ค่ะ” ตู้เยว่ไปเผยอเปลือกตาขึ้น...เจ้านายของเธอเป็นคนที่หน้าตา
และบุคลิกภาพดี มีความสามารถ อยู่ในช่วงวัยสามสิบปี ปฏิบัติตาม
แนวทางสมานฉันท์ระหว่างหัวหน้ากับผู้ใต้บังคับบัญชามาตลอด หากไม่ใช่

เพราะว่าหัวเริ่มเถิกขึ้นสูง หน้าผากแวววาวนั่นเริ่มกว้างขึ้นแล้วละก็ เชื่อว่า จะต้องมีส่วนๆ มากมายวิ่งเข้าหาจนหัวบันไดบ้านไม่แห้งเลยทีเดียว

“ผลเป็นยังไงล่ะ”

“ดี ดีมากเลยคะ” ตู๋เยว่ไปรับแก้วไป พร้อมกับดื่มอีกๆ ไปก่อนแก้ว

“รู้อยู่แล้วว่าเสียไปของพวกเราไม่ธรรมดา วิทยานิพนธ์แค่นั้นจะไปทำอะไรเธอได้ละ ต้องคว้าววิทยานิพนธ์ ‘ดีเด่น’ มาได้สบายๆ อยู่แล้ว”

ตู๋เยว่ไปทำเรื่องมองคนพูดเล็กน้อย “ฉันบอกเมื่อไหร่คะว่าฉันสอบได้วิทยานิพนธ์ดีเด่น ถ้าฉันสอบได้วิทยานิพนธ์ดีเด่น ก็ต้องไปสอบคัดกรองที่มหาวิทยาลัยอีกครั้ง ถึงตอนนั้นใครจะช่วยคุณทำงาน ดินะที่ฉันหัวแหลมได้วิทยานิพนธ์ระดับ ‘ดี’ มา”

วินาทีนั้น ดวงตาของประชาชนตังก็เปล่งประกายยิ่งกว่าหน้าผากของเธอเสียอีก

“เสียไปของพวกเราที่ทำอะไรก็ถึงฉัน นี่ถึงบริษัทอย่างที่คิดไว้ไม่ผิด ฉันละลายซึ่งใจจริงๆ เลย”

“เข้าประเด็นเลยดีกว่าคะ”

ตู๋เยว่ไปงยหน้าขึ้น พิงพนักโซฟา พี่เยียน...ช่างแต่งหน้าของบริษัทก็เลื่อนเก้าอี้เข้ามา เปิดกล่องเครื่องสำอาง จากนั้นก็เริ่มบัตๆ ป้ายๆ ลงบนใบหน้าของเธอ

“แหะๆ เสียวไป อีกเดือนเดียวเธอก็จะเรียนจบแล้ว คิดดีหรือยังเรื่องที่จะเข้ามาเป็นพนักงานเต็มตัว”

ทำอาชีพอย่างพวกเขา จะให้ดีต้องมีความสามารถซ้ำของรอบด้าน ถึงแม้ว่าตู๋เยว่ไปจะยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่ก็นับว่ามาไกลเกินกว่าครึ่งแล้ว...ยุคสมัยนี้หากมีความสามารถรอบด้านจริงๆ ละก็คงจะวิ่งเข้าหา ‘เงิน’ กันไปหมดแล้วละนะ คงไม่มาอยู่ในบริษัทเล็กๆ แบบนี้หรอก ตอนนั้นเสียวไปก็ใกล้จะเรียนจบเต็มทีแล้ว แล้วเขาจะปล่อยโอกาสทองให้หลุดมือไปได้อย่างไรกันเล่า

ตู้เยว่ไปลิ้มเตาขึ้นมาเพียงครึ่ง หันไปพูดกับพี่เยี่ยน “เดี๋ยวฉันต้องไป
ฉีกหน้าคน ทางที่ดีพี่แต่งให้แม่แต่แม่ฉันก็จำไม่ได้เลยนะคะ”

พี่เยี่ยนหัวเราะเหอะๆ พร้อมกับตอบตกลง “ได้จ๊ะ”

“ตอนนี้บริษัทเตรียมขยายขอบเขตการให้บริการและทำการตลาด
ออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบแล้ว จะได้รับจ้างเป็นตัวแทนทุกๆ ด้านอย่างครบ
วงจรให้ทันสมัย และตัวแทนจัดการเรื่องความรักก็จะเป็นกลุ่มแรกที่ต้องรับ
ภาระหนัก เพราะฉะนั้นจึงมีความต้องการเร่งด่วนให้คนมีความสามารถอย่าง
เธอมาทำงานประจำที่นี่...” ประธานดิงยังคงร่ายยาวอยู่อย่างนั้นไม่หยุด
พยายามสุดฤทธิ์เพื่ออนาคตของตนเองและบริษัท เขามองตู้เยว่ไปที่นอนอยู่
บนโซฟาประหนึ่งว่าเป็นต้นไม้เงินต้นไม้ทองที่โบกไปมาอยู่ตรงหน้า

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ภาพในกระจกก็กลายเป็นสาวทันสมัย แต่ง
หน้าสวยจัดจ้าน คิ้วเข้ม ตาโต ขนตางอหนาขาวริมฝีปากแดง ฟันขาว ผมบ๊อบ
สวมชุดราตรีคอสตูมสีแดงสด อวดรูปร่างที่มีส่วนเว้าส่วนโค้งอย่างสาวงามใน
ฝันของใครหลายคนอย่างน่าหลงใหล

ดีมาก เยี่ยมเลย

ตู้เยว่ไปชื่นชมความงามของตนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหมุนตัวเดินออก
มาจากหน้ากระจกบานนั้น หันไปวางมือบนไหล่ของพี่เยี่ยนพร้อมตบแรงๆ
“พี่เยี่ยน ฉันว่าหน้าวันนี้มีอพิภพก็ยิ่งดีขึ้นนะคะเนี่ย”

“อย่ามาปากหวานหน่อยเลย” พี่เยี่ยนผลักหัวเธอ

“ฉันพูดจริงๆ นะ” ยิงมองก็ยิ่งรู้สึกเหมือนใช้ไฟโตะชอปเลย

“เฮ้อๆ เธอฟังฉันอยู่หรือเปล่าเนี่ย” ประธานดิงมองตู้เยว่ไปเชิงต่อว่า
“อย่างน้อยส่งเสียงทีๆ ให้ฉันหน่อยก็ยังดี”

บอสน้อยๆ เขาเป็นง่ายเสียที่ไหน!

ตู้เยว่ไปตบปาประธานดิง “ฉันลองคิดดูดีๆ แล้วค่ะ แต่อย่าหาข้อสรุป
ไม่ได้”

“ฉันก็เชื่อฟังคำพูดของผู้ใหญ่แล้วกัน”

“วิชาซีฟของฉันทั้งโง่อนาคตก็ไม่แน่ไม่นอน หนทางข้างหน้ายาวไกล สรุปลึคือฉันทั้งไม่มีแผนที่จะลาออกจากวงการนักรับจ้างหรอกค่ะ ต่อให้ไม่ทำงานประจำ แต่งานพาร์ทไทม์ก็ยังสามารถทำได้” ตู๋เยว่ไปตบป่าเขาแรงๆ อีกสามครั้ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสวมรองเท้าหนังในแบบของกุลสตรี “ฉันฉันทั้งขอตัวไปทำภารกิจวันนี้ให้สำเร็จก่อนแล้วกันนะคะ”

“รอก่อน เธอต้องเจอใครบางคนก่อน”

ตู๋เยว่ไปกะพริบตา มาสคาราราคาถูกทั้งเหนียวและหนา ทำให้เธอรู้สึกไม่ชินเอาเสียเลย

“บริษัทมีพนักงานใหม่” คนตัวเป็นๆ ออกมาจากด้านหลังของประชาชนติงราวกับเล่นมายากล เป็นผู้ชายสูงราวร้อยเจ็ดสิบนิคๆ หน้าตาน่ารักราวกับตุ๊กตา เหนือสันจมูกโต่งมีแว่นตาทรงกลมเกาะอยู่พร้อมกับใส่ชุดเสื้อสูทและกางเกงยีน ดูอย่างไรก็เด็กมัธยมปลายซัดๆ

ในวงการนักรับจ้างของพวกเขาไม่ว่าจะอายุอานามขนาดไหน เป็นคนระดับไหนก็เป็นที่ต้องการทั้งนั้น ขอเพียงแต่ไม่ใช่แรงงานเด็กอย่างผิดกฎหมายเป็นพอ

“มานี่ นายแนะนำตัวเองหน่อย”

เด็กหนุ่มคนนั้นรีบโค้งตัวให้อย่างมีสัมมาคารวะ ปอวยพุ่มๆ ก็ร่วงตกลงมา “ผมชื่อเฉินเฉิง ตัวอักษรตัวแรกคือตัวเงินที่มีตัวเอ๋อ³ กับตัวตง ประกอบกันเป็นตัวเงิน ตัวหลังคือตัวเฉิงที่มาจากคำว่าเฉิงเซ่อ³ ผมมาที่นี่ก็เพื่อมาฝึกภาคปฏิบัติ จากนั้นไปขอฝากเนื้อฝากตัวเรียนรู้งานกับพี่เยว่ไปด้วยนะคะ” เขาค่อยๆ ยึดตัวขึ้น พอสบตากับตู๋เยว่ไปก็เงินเสียจนต้องหลบสายตาไปทางอื่น

“การปฏิบัติ...ทางสังคม?” ที่นี่อะไรหรอ...ตู๋เยว่ไปเลิกคิ้ว บอสดึงของ

³ เฉินเฉิง (陈澄) ตัวอักษรตัวแรกคือตัวเงิน ประกอบด้วยตัวเอ๋อ (耳 หมายถึง หู) กับตัวตง (东 หมายถึงทิศตะวันออก) ประกอบกันเป็นตัวเงิน (陈) ตัวหลังคือตัวเฉิง (澄) ที่มาจากคำว่าเฉิงเซ่อ (澄澈 หมายถึง ความชัดเจน)

พวกเขาไปหาเด็กคนนั้นมาจากที่ไหนกันนะ ดูละอ่อน ปากแดงฟันขาว ออปาก...เอ่อ...อยากจะหยิกลักที

ประธานตึงแสดงสีหน้าบ่งบอกว่า ‘ก็อย่างที่เธอคิดนั่นแหละ’ ออกมาเป็น การตอบกลับคำถามของเธอ

ตู้เยว่ไปเยี่ยมพร้อมกับพยักหน้า นับว่าได้พบปะกับคนที่มาใหม่แล้ว แต่คำพูดประโยคหนึ่งของประธานตึงทำเอาตู้เยว่ไปต้องตกใจด้วยคาดไม่ถึงถึง หากว่าในตอนนั้นเธอใส่แว่นอยู่ แว่นคงต้องร่วงลงพื้นแน่ๆ

“เสี่ยวไป งานวันนี้เธอพาเขาไปด้วยสิ”

“ฉัน? พาเขาไป?”

“ก็ใช่ละสิ เขามาใหม่ ก็ต้องเรียนรู้ไปที่ละสเตปไป”

ตู้เยว่ไปเหล่มองประธานตึง...รับจ้างต่อแถว รับจ้างชวนคุย...เส้นทางการเรียนรู้ของพวกเขาไม่ได้เริ่มจากเรื่องง่ายๆ ทยอยทยิมจุ๊กจิก เรียนรู้กันมาทีละขั้นทีละตอนหรือทีละไร การสอนงานน้องใหม่กลายเป็นการพาออกนอกสถานที่สอนกลไกช่วยเหลือนยามคับขันไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ประธานตึงดึงตู้เยว่ไปไปอีกมุมหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ “เธอก็รู้ที่ว่าวันวาเลนไทน์จีน⁴ มันใกล้เข้ามาแล้ว แพนหนุ่มรับจ้างของบริษัทเราตอนนี้ก็ขาดแคลนอย่างหนัก อีกแค่พริบตาเดียวก็จะเป็นวันวาเลนไทน์จีน อีกพริบตาหนึ่งก็คือวันคนโสดของจีน แล้วอีกหน่อยก็จะเป็นเทศกาลวาเลนไทน์สากลอีกนะ นี่ถือเป็นบุคลากรสำคัญที่มีพื้นฐานครอบครัวที่ดีเสียวะ แล้วตอนนี้ก็เป็นหมากสำคัญที่ฉันกำลังบ่มเพาะอยู่ด้วย อีกอย่างภารกิจที่เธอจะต้องไปทำในวันนี้ก็หนักหนาสาหัสอยู่ไม่น้อย มีเขาไปด้วยจะได้ช่วยคุ้มกันเธอไป”

“คุณแน่ใจหรือว่าเขาจะปกป้องฉันได้ ไม่ใช่ว่าฉันต้องเป็นฮีโร่ช่วยเขาละ จะให้นักเรียนมัธยมปลายทำงานรับจ้างเป็นแฟน จะเหมาะสมหรือ”

⁴ ตรงกับวันที่ 7 เดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน

“เฮ้ยๆ เธอมีมันมีตาหามีแว่วไม่ เขาเด็กกว่าเธอแค่ห้าเดือน แต่ได้ใบขับขีมาตั้งนานแล้ว แถมยังเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษทางด้านนี้ก็ฟ้าอีกด้วยนะ”

ตู้เยว่ไปเบิกตาโพล่ง หันไปมองประเมินเงินเงินตั้งแต่หัวจรดเท้ารอบหนึ่ง

ดูยังไงก็...ดูไม่ออกเลยจริงๆ แฮะ

“เออละ ฉันจะยอมให้ยืมรถสุดที่รักของฉันเพื่อให้เงินเงินไปส่งเธอ ตกลงตามนี้แล้วกันนะ!” ประธานดึงปลักเงินเงินมาให้ตู้เยว่ไปร้าวกับยัดเยียด พร้อมส่งกุญแจรถให้ด้วย

“ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพนะจ๊ะ!”

กระทั่งขึ้นมานั่งบนรถของประธานดึงแล้ว ตู้เยว่ไปก็ยังไม่คลายความข้องใจเรื่องอายุของเงินเงินอยู่ดี

“พี่เยว่ไปไม่เชื่อใจฝีมือการขับรถของผมหรือไงครับ” เงินเงินหยิบใบขับขีออกมาส่งให้ด้วยท่าที่นอบน้อมเกินกว่าเหตุ “ผมสอบได้ใบขับขีมาตั้งแต่ตอนมัธยมปลายแล้วละครับ อายุการขับขีก็สามปีแล้ว”

และมันก็ไม่ผิดไปจากที่เขาบอกเมื่อทั้งชื่อและรูปถ่ายบนใบขับขีนั่นคือเขาไม่ผิดแน่ ที่สำคัญคือเขาอายุยี่สิบเอ็ดปีจริงๆ เสียด้วย...ตู้เยว่ไปที่หนึ่งคิดใคร่ครวญอยู่กับตัวเอง อาจเป็นเพราะตัวเธอเห็นดูไม่เหมือนนักศึกษาเอาเสียเลย ใช้ชีวิตสุขสบายไร้ความกังวลราวกับอยู่บนหอคอยงาช้างในรั้วมหาวิทยาลัยดีๆ ไม่ชอบ กลับด้านทุรังพาตัวเองเข้ามาสู่สังคมภายนอกอันโหดร้ายราวกับโดนทอดอยู่ในกระทะน้ำมันอันร้อนฉ่าเสียงดังเปรี๊ยะบรี๊ยะ จนไหม้เกรียมทั้งนอกทั้งในไปนานแล้ว

“แล้วไม่ทราบว่าจะจะไปไหนกันครับ”

ตู้เยว่ไปแกว่งบัตรเชิญในมือ “โรงแรมซินถึง รู้จักมั๊ย”

“รู้จักครับ เออ...” เงินเงินมีท่าที่อึดอัด ขณะขับขีให้ตู้เยว่ไปคาดเข็มขัดนิรภัย นิ้วชี้ก็ยังไม่กล้ายกขึ้นสูงมากนักด้วยซ้ำ จากนั้นเขาก็เริ่ม

เหยียบคันเร่ง ค่อยๆ พารถเคลื่อนออกไปอย่างมั่นคง

“รูปร่างหน้าตาเธอถึงจะไม่ได้ดีต่ออะไรนัก แต่ก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร งานรับจ้างวันนี้ค่อนข้างพิเศษอยู่สักหน่อย เต็มวพอไปถึงเธอไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องพูดอะไรละ แลเย็นดูเฉยๆ ก็พอ ถ้าถึงเวลาคับขันก็อาจจะต้องช่วย รับหมัดแทนฉันด้วยนะ”

สีหน้าท่าทางของเงินเจิงดูตั้งใจเครียดขึ้นมาทันที “งานอะไรกันครับ ถึงกับต้องลงไม้ลงมือกันด้วยหรือ”

“ไปถึงก็รู้อเองนั่นแหละ”

ตู้เยว่ไปหันหน้ากลับไปพิกกับกระจกรถ วิภคผลี่ดำสนิทกับแว่นกันแดดอันใหญ่บดบังใบหน้าเธอไปกว่าครึ่ง ปลายคางเรียวยเล็กเซิดขึ้นอย่างเย็นชา ส่วนปลายของต่างหูรูปดาวหกแฉกสะท้อนแสงวาววับ

บรรยากาศภายในรถพลันเปลี่ยนเป็นอันอึมครึมขึ้นมา

เงินเจิงเลิกถามเข้าที่ ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นทั้งคู่ก็มาถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย แล้วก็พากันตรงขึ้นไปยังห้องจัดเลี้ยงบนชั้นสามทันที

คิดไว้ไม่มีผิด นี่มัน...เงินเจิงเงยหน้าขึ้นมองดูรูปถ่ายงานแต่งงานขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าและทางเข้าที่ประดับประดาไปด้วยดอกไม้สดจนเต็มพื้นที่ เขาสะกิดใจบัตรเชิญนั้นตั้งแต่แรกแล้วเชียว สีชมพูฟรุ้งฟริ้งแบบนั้นไม่มีทางเป็นอะไรไปได้นอกจากการ์ดเชิญงานแต่งงาน

เขาชำเลื่องมองไปทางตู้เยว่ไปด้วยทางตา เธอจงใจสวมชุดสีแดงสดอันเป็นสีเฉพาะของคนเป็นเจ้าสาว ชายกระโปรงสะบัดพลิ้วไหวไปมาอย่างอ่อนช้อยงดงาม ดูอย่างไรก็รู้ว่าจงใจมาหาเรื่องเจ้าสาวของงานชัดๆ ไหนจะแว่นกันแดดสีดำอันแสนสะดุดตาอีกเล่า ไม่แปลกใจเลยสักนิด เมื่อพนักงานต้อนรับสาวหันมาเห็นตู้เยว่ไปเข้าก็ถึงกับตากระตุกกันเลยทีเดียว

ตู้เยว่ไปกอดมุมปากลงขณะเห็นชื่อลงบนสมุดลงนามผู้มาร่วมงานว่า

ซินอวี่น

“ที่นั่งของคุณอยู่ที่โต๊ะหมายเลขสามค่ะ เดี่ยวทางเราจะรีบเข้าไปเพิ่มที่นั่งให้ค่ะ”

ที่นั่งที่จะเพิ่มให้นั่นหมายถึงเพิ่มให้เงินเจิ้งที่ยืนอยู่ด้านหลังตู้เยว่ไปนั่นเอง

“ไม่ต้องค่ะ ไม่จำเป็น ฉันเป็นแขกที่ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวต่างก็อยากให้มีมากที่สุด แค่มาอบซองแสดงความยินดีเท่านั้นค่ะ ไม่ได้จะมากินข้าวฟรีในงาน” ตู้เยว่ไปคล้องกระเป๋าถือไว้พลงก่าวซ่าๆ เข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

เจ้าบ่าวเจ้าสาวกำลังยืนถ่ายรูปร่วมกับบรรดาแขกผู้มีเกียรติอยู่ตรงซุ้มดอกไม้หน้าประตูทางเข้างาน แสงจากสปอตไลท์ส่องสว่างไปทั่วบริเวณสะท้อนแสงระยิบระยับไปทั่วร่างเจ้าสาวจนดูงดงามชวนหลงใหล เจ้าบ่าวนั้นส่วนสูงเลยศีรษะเจ้าสาวมาเพียงเล็กน้อย ดูแล้วช่างอ่อนโยนสง่างาม มีความคงแก่เรียนเป็นอย่างมาก มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่านี่เป็นคู่ที่ฝ่ายหญิงเป็นช้างเท้าหน้าส่วนฝ่ายชายคือผู้ตามที่ดี

ตู้เยว่ไปเดินผ่านกลุ่มคนเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าบ่าวสาว เพื่อนเจ้าบ่าวจึงเงยหน้าขึ้นมามอง

“ไม่ทราบว่าเป็นแขกของฝ่ายเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวครับ”

“ฉันเป็นแขกของทั้งคู่ค่ะ” ตู้เยว่ไปยกนิ้วชี้ไปๆ ไปยังชายหญิงสองคนที่อยู่ท่ามกลางแสงไฟวิบวับนั้น

บ่าวสาวทั้งคู่ต่างดูตระหนกตกใจกันอยู่ไม่น้อย

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบ...”

ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงของผู้เป็นเจ้าบ่าว ตู้เยว่ไปก็ชูบัตรเชิญที่อยู่ในมือขึ้นมาให้เห็นเสียก่อน “ฉันคือตัวแทนของคุณซินอวี่น่ะค่ะ”

“ซินอวี่น?”

“ตัวแทน? คุณเป็นทนายหรือ?”

“เปล่าค่ะ ฉันได้รับมอบหมายให้มาเป็นตัวแทนของเขาเพื่อมาร่วมงานแต่งงานครั้งนี้ค่ะ”

“แหม...จริงๆ เลยนะคะเนี่ย ยายซินอวี่นนี่เล่นอะไรก็ไม่รู้!” เจ้าสาวเผยยิ้มกระอักกระอ่วนออกมา “นี่มันอะไรกันคะ นี่มันงานแต่งงานของเราสองคนนะ ยังจะมากลั่นแกล้งกันแบบนี้อีก”

พูดพลางก็หันไปทำท่าทางกระเจ้ากระจอตีผู้เป็นเจ้าของเจ้าสาว ฝ่ายเจ้าสาวได้แต่ยืนอึ้ง มองบัตรเชิญในมือของตู้เยว่ไป “คุณส่งบัตรเชิญไปให้ซินอวี่นด้วยยังหรือ?”

“ทำไมล่ะ ดูจากความสัมพันธ์ระหว่างซินอวี่นกับเราสองคน ไม่ควรเชิญเธอมาสิคะ”

สีหน้าของเจ้าสาวดูลำบากใจ

“นี่ไม่ใช่การกลั่นแกล้งนะคะ การมอบหมายครั้งนี้มีความสำคัญมากก่อนอื่น...นี่เป็นซองอั่งเปาที่คุณซินอวี่นมอบหมายให้ฉันนำมามอบให้เพื่อร่วมแสดงความยินดีค่ะ”

ฝ่ายเจ้าสาวเริ่มจะยิ้มออกมาบ้างแล้ว “ตัวไม่มากก็ส่งจดใส่ซองมาให้ด้วยนะเนี่ย”

“ในเมื่อได้รับการจัดเชิญแล้ว นี่ก็เป็นแค่มารยาทพื้นฐานนะคะ ไม่จำเป็นต้องขอบคุณ”

ไม่รอให้เจ้าสาวยิ้มแห้งเป็นการตอบกลับ ตู้เยว่ก็เปลี่ยนเป้าหมายไปหาเจ้าสาวทันที “รบกวนเจ้าสาวเดินออกมาหน่อยได้ไหมคะ ฉันมีคำพูดสองสามประโยคที่ได้รับมอบหมายให้มาส่งสาร บอกแก่เจ้าสาวคนเดียวเท่านั้นนะคะ”

“ซินอวี่นมีเรื่องจะบอกผม?”

“ค่ะ” ตู้เยว่ไปยิ้มมุมปากนิดๆ แต่ดวงตาที่ถูกลบดบังไว้ด้วยแว่นกันแดดนั้นกลับไร้ซึ่งแววยิ้ม

เจ้าสาวรีบดึงแขนเจ้าสาวเอาไว้ทันควัน “นี่มันอะไรกัน! หล่อหยอกจะพูดอะไรทำไมไม่มาด้วยตัวเอง พูดต่อหน้าทุกคนในนี้เลยไม่ได้สิง”

“แน่นอนว่าเป็นเพราะเธอมาได้ ถึงได้มอบหมายให้คนอื่นมาแทน

ยังไถ่ละคะ และแน่นอนว่าคำพูดนี้จะทำให้พูดต่อหน้าทุกคนก็ได้เช่นกัน หรือจะเอาไมโครโฟนมาพูดให้เสียงดังๆ จนกลายเป็นงานแถลงข่าวไปเลยก็ได้ฉันนะคะ ว่าแต่ว่าคุณเจ้าสาวแน่ใจหรือคะว่าต้องการให้ฉันทำแบบนั้น”

“นี่เธอจริงจังมาเพื่ออกอวนไซ้ไหม! ซีนอวินมอบอำนาจอะไรกัน ฉันว่าเธอโกหกทั้งเพ! ยายคนนี้ก็แค่คนบ้า...”

เจ้าสาวดึงเจ้าสาวออกไป เพื่อหยุดยั้งคำพูดที่ดูจะเริ่มสติแตกของหล่อน

“มีอะไรก็รอให้จบงานก่อนค่อยพูดได้ไหม” เจ้าสาวเอ่ยด้วยความสงสัย

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันได้รับมอบหมายมาว่าต้องพูดก่อนงานจะเริ่มเท่านั้นคะ หากคุณเจ้าสาวยังไม่อยากฟังตอนนี้ ฉันฉันก็จะรับข้อเสนองานของเจ้าสาวที่แล้วกันนะคะ”

และก่อนที่เจ้าสาวจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าสาวก็รีบชิงตอบกลับขึ้นมาเสียก่อน “ซินอวินรู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำมาตลอด ก็แค่คำพูดไม่กี่คำ คุณอยู่รับแขกไปก่อนนะ” เขาตบมือหล่อนเบาๆ เป็นเชิงปลอบ ก่อนจะเดินตามตุ้ยเว่ไปเข้าไปในห้องพักผ่อนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

เงินเงินเองก็เดินตามเข้าไปติดๆ เห็นคิ้วเรียวยาวที่อยู่เหนือแว่นกันแดดของตุ้ยเว่ไปที่ขมวดเข้าหากันแล้ว จึงรีบเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าผมไม่ดูให้จบทุกชั้นตอนแล้วจะเรียนรู้อะไรกันล่ะ” แล้วก็ไม่ลืมที่จะปิดประตูที่อยู่ด้านหลังให้เรียบร้อย

“ตอนนี้พูดได้แล้วสินะ” เจ้าสาวถอดถุงมือออกด้วยความรำคาญปนหวาดหวั่น

“ในเมื่อเจ้าสาวทนไม่ไหวแล้ว ฉันฉันก็เข้าประเด็นเลยแล้วกันนะคะ ที่จริงคุณซินอวินไม่ได้ฝากคำพูดอะไรมาให้คุณหรอกค่ะ”

เจ้าสาวถลึงตาค้างตุ้ยเว่ไปอย่างตุตัน แล้วทำท่าจะเดินออกไปจากห้อง ตุ้ยเว่ไปคว้ามือเขาหมัดด้วยแรงที่มากจนคาดไม่ถึง เงินเงินเห็นดังนั้น

ก็ยื่นฝ่าประตู่ไว้ไม่ห่าง

“ฉันยังพูดไม่จบค่ะ ถึงคุณชินอวี่นจะไม่ได้ให้ฉันมาบอกอะไร แต่ในฐานะตัวแทนส่วนตัวที่ต้องทำตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ฉันขอถามแทนเธอประโยคเดียว ทำไมสุดท้ายแล้วคุณหลานถึงได้ทิ้งคุณชินแล้วมาเลือกคุณเจี๋ยนคะ”

การตั้งคำถามนั้นของตู้เยว่ไปไม่ต่างอะไรกับท่าทีของผู้พิพากษาที่ปฏิบัติต่อจำเลยในศาล

นี่มันพลอตนิยายน้ำเน่าชัดๆ

รุ่นพี่แนะนำรุ่นน้องเข้าทำงานในบริษัทเดียวกับตนเอง แนะนำให้รู้จักกับแฟนของตัวเอง จากนั้นรุ่นน้องสาวก็ตกหลุมรักแฟนของรุ่นพี่ จึงฉวยโอกาสเข้าไปแทรกกลาง คอยยุแหย่ให้คนทั้งคู่แตกคอกัน จนท้ายที่สุดคนเก่าก็กระเด็นออกไป คนใหม่ก็เข้ามาเสียบแทน สำหรับรุ่นพี่สาวนั้นไม่เหลือทิ้งความรักทั้งมิตรภาพ... บอกว่าน้ำเน่าก็คงไม่ถูกนัก เพราะเรื่องราวแบบนี้ยังมีให้เห็นอยู่บ่อยๆ ในทุกมุมเมือง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้เบื่อ เทียบอย่าทำลายคำว่า ‘เพื่อนสนิท’ เสียจนไม่เหลือชิ้นดีมานักต่อหน้าแล้ว

เจ้าบ่าวสลัดมือออกด้วยความโกรธจัด “เธอเป็นคนบอกเลิกเองนะ แล้วจะมาหาว่าผมทิ้งเธอได้อย่างไร”

“คุณชินเป็นคนบอกเลิกงั้นหรือคะ” ตู้เยว่ไปเล็กคิ้วสูง “แต่ที่ฉันรู้มาคุณชินไม่เคยพูดว่าจะเลิกนะคะ ความจริงก็ไม่ได้ตั้งใจจะเลิกด้วย แต่เป็นคุณหลานนั่นแหละคะที่หลังจากทำสงครามเย็นกันแล้ว จู่ๆ ก็หันไปคบหากับคุณเจี๋ยน ยิ่งไปกว่านั้นไม่นานพวกคุณก็แต่งงานกัน แถมเธอยังได้รับการดีเชิญงานแต่งที่พวกคุณส่งไปให้อีกต่างหาก สำหรับคุณชินแล้ว นี่มันเกินกว่าจะรับได้นะคะ”

“คุณมันก็แค่คนนอกจะไปรู้อะไร! เหอะ! ถ้าเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องที่คุณบอกคุณมาละก็ ผมคงได้แต่บอกกับคุณว่า ทั้งหมดนั้นเธอโกหก เธอเป็นคนส่งข้อความมาบอกเลิกผมก่อน คำพูดรุนแรงเด็ดเดี่ยว ผมโทร. ไป

หาเธอ แต่ก็ไม่เคยโทร. ติดเลยสักครั้ง เพราะเธอบล็อกเบอร์ผมไปแล้ว แสดงออกชัดเจนว่าอยากจะเลิกกับผม”

ตุ้ยแว้บหนึ่งคิดใคร่ครวญอยู่ชั่ววูบใจ ก่อนจะกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไม่ทราบว่าคุณนี่คุณหลานพกโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นอยู่ไหนคะ หรือไม่กี่แคบอกฉันว่าเป็นรุ่นอะไร ยี่ห้ออะไรก็ได้คะ”

“โทรศัพท์มือถืออยู่ที่นี่ครับ คุณถามทำไม”

“ฉันขอดูหน่อยได้ไหมคะ คุณหลานไม่เอะใจเลยหรือคะว่าทำไมคำพูดของคุณทั้งสองถึงได้ต่างกันราวกับหนังคนละม้วนแบบนี้ ถ้าดูจากความสัมพันธ์ของคุณหลานกับคุณชินแล้ว คงเป็นไปได้ที่จะไม่รู้ว่าคุณชินเป็นคนยังไงจริงไหมคะ เรามาลองเช็กดูหน่อยไหมคะว่าจริงๆ แล้วคุณชินกำลังโกหกอยู่หรือเปล่า ฉันคิดว่าฉันน่าจะมีความจำเป็นให้คุณได้หะคะ แนนอนคะ ฉันไม่มีทางเลือกดูรู้ตลอดเห็นความเป็นส่วนตัวของคุณหลานแน่ๆ แค่ดูแบบเดียว เพื่อความแน่ใจในบางเรื่องเท่านั้นคะ”

เจ้าบ่าวยื่นโทรศัพท์มือถือให้ตุ้ยแว้บไปด้วยความสงสัย ตุ้ยแว้บไปเริ่มด้วยการเปิดเข้าไปดูในรายชื่อผู้ติดต่อในเครื่องก่อนเป็นอันดับแรก แล้วก็ใช้โทรศัพท์มือถือของเขาส่งข้อความออกไปหนึ่งฉบับ และโทร. เข้าหาเบอร์ของเธอเองอีกหนึ่งสาย

“คุณหลานจำเบอร์คุณชินได้รึเปล่าคะ”

เจ้าบ่าวขมวดคิ้ว “คุณจะทำอะไรไปทำไมกัน”

“โทรศัพท์มือถือรุ่นนี้ของคุณหลานไม่ว่าจะเป็นข้อความหรือบันทึกการโทร. เข้า-ออกก็จะโชว์แค่ชื่อที่อยู่ในรายชื่อผู้ติดต่อเท่านั้นคะ ถ้าจะเช็กเบอร์โทร. ก็จะต้องทำอีกขั้นตอนหนึ่ง ฉันพูดแบบนี้คุณหลานน่าจะเข้าใจแล้ว ใช่ไหมคะ สมมุติว่ามีคนแอบเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ที่อยู่ในรายชื่อผู้ติดต่อให้เป็นเบอร์ที่ไม่มีที่ทางโทร. ติดได้เลยละ”

เจ้าบ่าวรีบคว้าโทรศัพท์มือถือคืนไปทันที เปิดเช็กไปเพียงครู่ก็ถึงกับมือไม้ชาแข็งที่อยู่กับที่ ขณะที่สีหน้าซึ่งเคร่งเครียดอยู่แล้วก็ยิ่งบึ้งตึงเข้าไป

ใหญ่

และแน่นอนว่าตู้เยว่ไปรู้ดีเสียวละว่ามันมีสาเหตุมาจากอะไร

นั่นก็เพราะว่าเบอร์โทรศัพท์ของซินอวี่นไม่ได้อยู่ในโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้แล้วนั่นเอง

ฝ่ายเจ้าบ่าวก็ได้แต่ผินพุดออกมาว่า “นี่ก็แค่การคาดเดาของคุณเท่านั้นเอง แบบนี้ไม่ใจกล้าเกินไปหน่อยสิไง ถ้าหากว่า...”

“เพราะฉะนั้นฉันถึงได้ถามไถ่คะว่าคุณหลานจำเบอร์นี้ได้ไหม ถ้าจำได้แล้วจะสังเกตเห็นเบอร์โทร. ว่าถูกหรือผิดรีบเล่าคะ รอจนกระทั่งทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่คิด แล้วค่อยเปลี่ยนเบอร์กลับมาเป็นเหมือนเดิมก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้นี่คะ เรื่องนี้จะยากง่ายแค่ไหน คุณหลานเองน่าจะรู้ดี แล้วยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงที่รู้จักคุณดีและรักคุณมากก็ยิ่งรู้ดีเลยนะคะ”

ตู้เยว่ไปกดเบอร์ของซินอวี่น ก่อนจะยื่นให้เจ้าบ่าวของงานในวันนี้ “ไม่ทราบว่าคุณหลานยินดีจะพิสูจน์ด้วยตัวเองตอนนี้เลยรีบเล่าคะ”

ตู้เยว่ไปหมุนลูกบิดเปิดประตู ไม่แปลกใจเลยสักนิดที่จับได้คาหนังคาเขาว่าผู้เป็นเจ้าสาวของงานได้มายืนหลบอยู่ตรงหลังประตูนั่นเอง บัดนี้เจ้าสาวหน้าซีดราวกับกระดาษ ใช้เวลาแค่ห้านาทีก็ได้ผลดีกว่าคอร์สทำสวยที่เธอทำมาหลายเดือนเสียอีก

ตู้เยว่ไปถอยออกมาจากห้องพักผ่อน แล้วปิดประตูลงอย่างแรงต่อหน้าต่อตาผู้เป็นเจ้าสาว ทั้งสิทธิ์ในการตัดสินใจทุกอย่างไว้ให้ผู้เป็นเจ้าบ่าวที่ยังคงตกอยู่ในอาการช็อกและสับสน เขาอยู่ในชุดทักซิโด้สีดำเรียบกริบพอดีตัว ยืนอยู่ในห้องพักผ่อนที่เต็มไปด้วยลูกโป่งหลากสีและตัวอักษรมงคลที่แขวนไว้ รอที่จะจูงมือผู้หญิงอีกคนเดินผ่านพรมแดงไปรับคำอวยพรมากมาย แต่แล้วในตอนนี้...

“ฉันคิดว่าตอนนี้คุณเจ้าสาวอย่าเพิ่งเข้าไปปรบกวบนเจ้าบ่าวเลยดีกว่านะคะ” ตู้เยว่ไปลากเงินเงินมายืนปักหลักอยู่ตรงประตู รูปร่างสูงใหญ่ก็มีข้อดีอย่างนั้นเองสินะ

“เธอเป็นใครกันแน่ มาทำบ้าอะไรที่นี่!” ชุดเจ้าสาวเนื้อผ้าซาตินแสนสวยถูกผู้สวมใส่ปิดแน่นคามือ

“ฉันบอกแล้วไงคะว่าฉันเป็นตัวแทนของคุณชินอวีน ฉันมาที่นี่ก็เพื่อทำงานตามที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จลุล่วงนะค่ะ”

“ดี...ดีมาก ฉันไม่รู้เลยนะเนี่ยว่ามันจะร้ายกาจได้ขนาดนี้ จงใจเลือกเวลานี้ แล้วทำไมตัวมันไม่มาเองล่ะ ใช้วิธีสกปรกแบบนี้ แต่กลับเอาแต่หลบอยู่หลังคนอื่น มันอยู่ไหน! ถ้าแน่จริงก็ให้มันออกมาเลยสิ! มันต้องแอบอยู่ตรงไหนสักที่เพื่อคอยหัวเราะฉันใช่ไหม! เธอบอกให้มันออกมาเลยนะ โผล่หัวออกมาเดี๋ยวนี้ละ!”

“คุณเจ้าสาวอย่าโมโหสิคะ ระวังเครื่องสำอางบนหน้าของคุณด้วย ฉันเห็นร่องพื้นเริ่มแตกหลุดออกมาแล้วนะ เดี่ยวออกไปแล้วจะกลายเป็นเครื่องล้มฤทธิ์ลายหรืออะไรก็ได้แหละ” ตู้เยว่ไปยกมือกดดอก “ยก” ไหลอย่างสบายอารมณ์ แต่กลับยื่นปากหลักอยู่ตรงนั้นไม่ไปไหน

“แก! หนึ่งผู้หญิงคนนี้!” เจ้าสาวคนสวยเอามือทาบหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงรุนแรงด้วยความโกรธจัด ซาลาเปาลูกกลมๆ สองลูกนั้นแทบจะระเบิดออกมาจากชุดเจ้าสาวที่รัดแน่น “ใส่หัวแกออกไป!”

ตู้เยว่ไปคิดว่ามือที่สะบัดไล่ของเจ้าสาว ออกแรงบีบเพียงเล็กน้อย อีกฝ่ายก็หมดปัญญาสลัดให้หลุดเสียแล้ว

“อ้อ จริงสิ เมื่อก็ฉันลืมบอกประโยคที่สำคัญมากๆ ไปนะค่ะ” ตู้เยว่ไปถอดแว่นกันแดดที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นดวงตาที่ซ่อนอยู่หลังแว่นมาจลลต...ดวงตาที่ดำเนินทั้งสองประกายกล้าและเย็นชาจนรู้สึกได้

“แกจะทำอะไร” เจ้าสาวที่เมื่อครู่นี้ยังแสดงท่าที่ร้ายกาจเหมือนปีศาจถึงกับชะงัก อ้าปากพะงาบๆ จนลืมรักษาภาพลักษณ์นางเอกของงานในวันนี้ไปเสียสิ้น ดูเป็นภาพที่น่าขบขันยิ่งนัก

“มีใครอยู่ไหม! รีบเข้ามาหน่อย! มีคนเข้ามาก่อความวุ่นวาย!”

“งานที่ได้รับมอบหมายของฉันในวันนี้สิ้นสุดลงแล้ว การกระทำหลัง

จากนั้นคือความตั้งใจของตนเอง “ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณชินฮวีน” ตู๋เยว่ไป
จ้องหนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ปล่อยมือออก

ตึ้ง!

เมื่อบรรดาญาติและเพื่อนๆ วิ่งหน้าตั้งมาถึง สิ่งที่เห็นคือเจ้าสาวลง
ไปนอนแผ่หลามือเท้าชี้ฟ้าอยู่กับพื้นท่ามกลางกระปรังทรงลุ่มของชุดเจ้าสาว
เหมือนเด็กเผลยสดที่ตกและทะเลลงบนพื้นและมีเทียนสองเล่มปักเอียงไปมา
ชั่วอึดใจเสียงกริตรี้องแหลมแลบแก้วหูก็ดังไปทั่วบริเวณ

“มีคนมากอกวณงานแต่ง!”

“แม่งเอ๊ย! กล้าตบเจ้าสาวด้วย!”

“เร็วสิ! เร็วเข้า! รีบไปเรียก ปรภ. มาสิ!”

“คนบ้ามาจากไหนเนี่ย!”

ชยสภมลีคทหารก็เข้ามาเพื่อหวังจะจับตัวตู๋เยว่ไป เธอหลบหลีกไป
มา แต่สุดท้ายก็โดนคว้าแขนเอาไว้ได้ และจังหวะที่เธอออกแรงดันเพื่อให้
หลุดจากการจับกุมนั่นเอง เฉินเฉิงก็ยื่นมือเข้ามาช่วยด้วยการกระชากตัว
ฝ่ายตรงข้ามออกไปสุดแรง เมื่อครู่นี้เขาเองก็ถึงกับตกตะลึงยั้งยืนไปกับการ
กระทำของตู๋เยว่ ยิ่งดีที่ตึ้งสติกลับมาได้ไม่สายเกินไป เขารีบก้าวออก
ไปยืนบังหญิงสาวเอาไว้ “พวกคุณอย่าเข้ามานะ!”

เฉินเฉิงท่าทางแข็งกร้าวราวกำลังประจันหน้าอยู่กับศัตรูหมายเลขหนึ่ง
คอยปกป้องคนข้างหลังอย่างเต็มที่

ทว่าคนที่ถูกปกป้องอย่างตู๋เยว่ไปกลับไม่มีที่ท่าซาบซึ้งแม้แต่น้อย ทั้ง
ยังตบไหล่เขาพร้อมกับพูดว่า “ถอยไปหน่อย”

เธอก้าวเท้าขึ้นไปยืนอยู่บนโต๊ะ ใช้ระดับความสูงและระดับสายตาก็
เหนือกว่าหันไปบอกโทรศัพท์มือถือต่อหน้าทุกคน “ถ้าพวกคุณเข้ามาอีก
ละก็ ฉันจะแจ้งตำรวจจริงๆ ด้วย!”

“ใครกันแน่ที่เข้ามาวุ่นวาย!”

“หึ! แจ้งเลยสิ! ที่ตอนที่ตบคนนี่กร่างเชียว! ไซ้ แบบนี้ต้องแจ้ง

ตำรวจ!”

ฉับพลันก็มีคนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทันที

ตุ้ยเว่วไปรีบสอดโทรศัพท์มือถือไปไว้ด้านหลัง สีหน้าเผยรอยยิ้มเย็นชา “ตำรวจเข้ามาในงานแต่ง กวาดคนไปเป็นโขยงเพื่อลงบันทึกประจำวัน ช่างเป็นงานแต่งที่พิเศษสุดไม่เหมือนใครเลยจริงๆ! ขำวนี้คงจะกลายเป็นประเด็นร้อนให้พวกแกผู้มีเกียรติที่ชื่นชอบข่าวควาซุบซิบได้เอาไปโพสต์ลงโซเชียลกันสนุกแน่ๆ แล้วก็บังเอิญจึงเลยนะคะที่ฉันรู้จักนักข่าวอยู่หลายคน มีทั้งนักข่าวสายสังคมและนักข่าวคอลัมน์ซุบซิบเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ด้วย ฉันว่าพวกเขาต้องสนใจที่มาที่ไปของเรื่องนี้แน่ๆ เลย เอาเรื่องควาๆ พวกนี้ไปตีแผ่รายละเอียดทุกเม็ดเพื่อให้คนในโลกอินเทอร์เน็ตได้เข้ามาอ่านกันอย่างออกรสออกชาติ ให้ผู้คนทุกตรอกซอกซอยเล่าสู่กันฟังระหว่างดื่มชาหลังอาหารกันอย่างสนุกสนาน”

ตุ้ยเว่วไปหันไปทางเจ้าสาว คิ้วเรียวยาวเล็กขึ้นน้อยๆ “แบงนี่ดีไหมคะ”

เจ้าสาวลั่นเข็มไปทั้งตัว ใบหน้าที่ยังขาวซีดอยู่ก่อนหน้านี้โกรธเกรี้ยวเสียดจนหน้าดำหน้าแดง ยิ่งได้ชุดเจ้าสาวสีขาวพลอดราวหิมะที่สวมอยู่มาเสริมก็ยิ่งทำให้ดูแทบไม่ได้เอาเสียเลย

“พอแล้ว ให้เรื่องบ้าง นี่จบลงแค่นี้”

ประตูห้องแต่งตัวถูกเปิดออก เจ้าบ่าวยืนอยู่โดยมีเงามีติดบั้งไปเกือบครึ่งตัว

“พอเสียที่...”

ฝ่ายเจ้าสาวยกมือขึ้นปิดริมฝีปากอันลั่นระริกของตนเอาไว้ เดินโซเซเข้าไปหา แต่แล้วก็หยุดชะงัก

ตุ้ยเว่วไปกระโดดลงจากโต๊ะด้วยท่าที่หะมัดหะแมง ลูบเส้นผมเพื่อจัดระเบียบ จากนั้นก็นำกระเป๋าถือไปกะทัดรัดน่ารักสีเงินวาวมาคล้องแขนไว้ แล้วหันไปควงแขนเงินฉิ่งที่ยังคงไม่หายจากอาการตกตะลึง ก่อนจะพากัน

เดินออกไปจากห้องจัดเลี้ยงราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

บรรดาญาติและเพื่อนๆ ต่างก็ยังไม่วางใจนัก จึงได้สั่งให้ชายหนุ่ม
รูปร่างสูงใหญ่สามคนเดินตามไปติดๆ เพื่อคอยจับตาดูทั้งคู่มิให้ก้าวร้าว
เป็นโจรผู้ร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตู้เยว่ไปก็ยังไม่พูดสักคำซักทีเฝ้าลงจริงๆ เสียด้วย เธอตัวตลายตากลับ
ไปมองเลียกซีหนึ่ง ทำเอาทุกคนที่อยู่ตรงนั้นต่างพากันสะดุ้งผวา ถึงกับตั้งการ์ด
ขึ้นมาเตรียมพร้อมกันเลยทีเดียว

แสงไฟสว่างไสวสะท้อนให้เห็นความวุ่นวายไร้ระเบียบและความ
น่าขนลุกทั่วทั้งห้อง แสงนั้นเจิดจ้าเลียจนตู้เยว่ไปต้องหรีดตาลง ชั่วจังหวะนั้น
แววตาของเธอกลับหม่นมัว

เมื่อครู่ตอนที่เจ้าสาวล้มลงกับพื้น ตู้เยว่ไปเหลือบไปเห็นร่องเท้าที่
อยู่ใต้ชุดเจ้าสาว...ร่องเท้าไม่มีสัน มีเพียงพื้นรองเท้านุ่มๆ กับขอบดินของ
ตุ้มไม่ออกถึงความหยาบหยาบคายเลยสักนิดเดียว เป็นใครก็ต้องคิดว่าวันสำคัญ
ขนาดนี้ทำไมถึงได้เลือกที่จะสวมรองเท้าแบบนี้

ตู้เยว่ไปอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองรองเท้าของตนเอง ทุกครั้งที่มีการกิจ
สำคัญ เธอจะต้องสวมรองเท้าที่มีสันสูงกว่าปกติ เวลาก้าวเดินแล้วมีเสียง
ดังกึกๆ เป็นจังหวะ ความมั่นใจกับความแน่นอนก็จะตามมาพร้อมกับเสียงเดิน
ในทุกฝีเท้าของเธอ

หากเธอไม่มาปรากฏตัวที่นี่ พิธีเดินพรหมแดงหลังจากนี้ เจ้าสาวก็จะ
คล้องแขนบิดาเดินเข้าไปหาผู้เป็นเจ้าบ่าว พร้อมกับดนตรีงานแต่งที่บรรเลง
ขับคลอ ย่าไปบนพื้นรองเท้าอ่อนนุ่มที่ละก้าว...ก้าวแล้วก้าวเล่า คงจะเดิน
ไปได้ด้วยความมั่นใจหนักแน่น ไร้ความคลาดแคลงใดๆ

มุมปากตู้เยว่ไปโค้งขึ้นเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น ก่อนจะสะดุด
กระเผลาเดินจากไป

เฮ้อ...เธอทำตามใจตัวเองอีกแล้วสินะ ไม่ได้เล่นใหญ่ขนาดนี้มานาน
เท่าไรแล้วเนี่ย ถึงขนาดทำลายความหวังอันสวยงามที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิง

คนหนึ่ง รวมถึงช่วงเวลาแห่งความเป็นเจ้าหญิงคนสำคัญที่สุดลงเสียย่อยยับ ไม่มีชิ้นดี

“จะกลับไปง่ายๆ อย่างนี้เลยหรือครับ ไม่รอดูหน่อยหรือว่างานแต่งจะดำเนินต่อไปรีเปล่า” เฉินเฉิงเองก็เชื่อว่าเธอจะไม่เข้าใจสถานการณ์เรื่องราวมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็พอจะเดาได้แล้วละว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป

“ต้องจัดต่ออยู่แล้วสิ” ตู้เยว้ไปตอบกลับทันควันโดยแทบไม่ต้องคิด

“ทั้งญาติสนิทมิตรสหาย ทั้งเงินทองที่เสียไปกับค่าจัดงาน ห้องหอที่ตกแต่งรอเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ครอบครัวของทั้งสองฝ่ายก็เข้ากันได้ดี ลู่ๆ จะมายกเลิกได้ที่ไหนกันเล่า”

ความจริงแล้วเบอร์โทร. ที่เธอให้เจ้าบ่าวไปนั้นไม่ใช่เบอร์ที่ถูกต้อง หากเมื่อครู่นี้หากโทร. ออกและพบว่ามันเป็นเบอร์ที่ผิดก็ต้องแล่นมาหาเธอแน่นอน

แต่...แค่แบบฝึกหัดเล็กๆ ข้อเดียว คำตอบนั้นก็กลับซัดเสียดแทงกว่าชุดต่อให้เขาเจ็บปวดและโกรธแค้นที่ถูกหลอก ต่อให้เขายังรักชินอ้วนอยู่ก็ตาม

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็น่าเสียดายนะครับ” เฉินเฉิงถอนใจออกมา

“มีอะไรให้เสียดายกันล่ะ เธอคู่ควรกับคนที่ดีกว่านี้เยอะ”

“งั้น...”

ตู้เยว้ไปซิงพูดแทรกขึ้นมาก่อนที่จะจะเอ่ยจบ “ตอนแรกฉันได้รับการว่าจ้างเพื่อให้มาจัดงานแต่ง แล้วก็หาโอกาสเข้าไปคุยกับเจ้าบ่าว ไม่ใช่เพื่อทำลายงานแต่ง แล้วก็ไม่ได้หวังให้เจ้าบ่าวหนีงานแต่งด้วย เรื่องพวกนั้นก็แค่แค่เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นเท่านั้น ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ...การทำให้เขาได้รู้ความจริง แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“อ้อ” เฉินเฉิงพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจกลางขยับแว่นที่สวมอยู่เล็กน้อย “แต่พี่เยว้ไปก็ยังทำนอกเหนือจากที่ได้รับการว่าจ้างมาอยู่ดีไม่ใช่หรือครับ”

ตู้เยว้ไปตัวตลึงตามองเขาไปที่หนึ่ง

เงินเค็งไม่เพียงไม่รู้ลี้กแล้ว เขายังเลิกคิ้วส่งกลับมาให้อีกต่างหาก “ผมว่าเมื่อที่พี่เยวไปเท่าที่สุดๆ ไปเลยนะครับ แต่ก็ไม่รู้ว่าคุณชินอวีร์รู้เรื่องนี้แล้วจะโทษว่าพี่เยวไปทำเกินหน้าที่รีเปล่า่นะสิครับ” เงินเค็งคาดเดา เพราะในเมื่อไม่มีความกล้าที่จะเผชิญหน้า นั่นคุณชินคนนี้ก็คงไม่อยากจะทำให้เรื่องราวมันใหญ่โตขึ้นมาถึงขนาดนี้แน่

“เธอไม่มีทางรู้หรอก”

ยังไม่ทันที่เงินเค็งจะได้ถามต่อ ประตุลิวก็เปิดออกเสียก่อน แล้วก็เจอกับตำรวจสองนายที่ยืนรอลิวฟต์อยู่นั่นเอง

ตุ้เยวไปทำตัวอ่อน คว่าแขนเงินเค็งได้ก้กึ่งตัวลงในอ้อมแขนเขา ด้วยสภาพตัวอ่อนปวกเปียก คีระกะกัมดำ

“เดินไปเรื่อยๆ ห้ามถาม”

แผ่นหลังของเงินเค็งตั้งตรง สายตามองตรงไปข้างหน้าไม่แว่กแว่ก ประคองตุ้เยวไปอย่างทุลักทุเลจนแทบจะเดินไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

เมื่อทั้งสองเดินผ่านไป ตำรวจหนึ่งในสองนายที่ยืนอยู่ก็ขมวดคิ้ว ดันปีกหมวกที่สวมอยู่ขึ้น มองตามตุ้เยวไปและเงินเค็งไป

“ขอโทษนะครับ เตี้ยวก่อนครับ”

ตุ้เยวไปถอนใจออกมาเอือกหนึ่ง ลูบจมูกบ่อยๆ ก่อนจะดึงเงินเค็งให้หันกลับไป กระทั่งมั่นใจว่าสายตาคมกริบของอีกฝ่ายนั้นมองทะเลซู้้นแป้ง และรองพื้นบนหน้า ตุ้เยวไปจึงได้หันไปกะพริบตาปริบๆ ให้นายตำรวจคนนั้นพร้อมกับทำท่าทางเหมือนแมววกักเรียกทรัพย์ “อ้าว! คุณตำรวจ เลี้ยว บังเอิญจังเลยนะอะ”

แต่ในใจนั้นกลับร้องตะโกนออกมาว่า ‘ฉันปลอมตัวมาเสียขนาดนี้ อีตานั้นมีตาพิพย์หรือยังเง่กันเนีย!’

เลี้ยวเจ้อขยับหมวกตำรวจขึ้นอีกนิด “เป็นคุณจริงๆ ด้วย นี่แค่เรื่อง บังเอิญแน่ๆ โช้มี๊ย เมื่อก็มีคนแจ้งความว่ามีคนมาหาเรื่องก่อความวุ่นวาย ในงานแต่งงาน คนคนนั้นคงไม่ใช่...”

“จะเป็นไปได้ยังไงกันล่ะคะ!” ตู๋เยว่ไปตั้งชุดที่ตนสวมอยู่ให้เข้าที่เข้าทาง “ใครจะใส่ชุดแบบนี้มาหาเรื่องสร้างความวุ่นวายกันล่ะคะ ไม่ได้ทะเลาะตบตี ไม่มีข้าวของเสียหาย งานแต่งงานก็ยังดำเนินไปตามปกติ มันก็แค่ความเข้าใจผิดเท่านั้นเองค่ะ”

เธอพยักพยิตไปทางบรรดา ‘มิตรสหาย’ ที่ตามมาจากในงานซึ่งยังยืนระแวงดระวังอยู่ตรงบริเวณหน้าลิฟต์และหน้าทางขึ้นบันไดวน พร้อมกับโยนเผือกก้อนกลับไป

“พวกเขาน่าจะเป็นคนที่แจ้งตำรวจไปนะคะ คุณลองไปสอบถามดูสิคะ”

เลียวเจ๋อส่งสัญญาณให้เพื่อนตำรวจอีกคนเป็นคนจัดการ

“ถึงจะเป็นแค่การเข้าใจผิดกัน แต่ประสิทธิภาพในการทำงานของคุณตำรวจก็นับวันยิ่งสูงขึ้นทุกที ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะคะที่ทำให้พวกคุณต้องลำบากมาเสียเที่ยว แต่จะเข้าไปเราก็ไม่ได้เจอกันมานานแล้ว ตีจ้งเลยเจอกันคราวก่อนเมื่อไหร่คะ” ตู๋เยว่ไปยกมือขึ้นวางลงบนบ่าของเลียวเจ๋อเพื่อแสดงท่าทีอวดชมบรรดาญาติๆ และเพื่อนๆ เจ้าสาวให้รู้ว่าตนสนิทสนมใกล้ชิดกับตำรวจขนาดไหน

“คุณยังทำงานเป็นนักรับจ้างอยู่อีกหรือ” เลียวเจ๋อเบี่ยงไหล่ออกจากมือเธอด้วยสีหน้าหนึ่งรั้ความรู้สึก

“คุณตำรวจเลียวมีปัญหาอะไรไม่ทราบคะ ฉันมีจุดยืนเดียวกันกับตำรวจ เป็นกระบอกเสียงและแบ่งเบาภาระให้แก่ประชาชนเหมือนกัน”

“แบ่งเบาภาระจนต้องโทร. แจ้ง 110 เนี่ยนะ?”

“นั่นเป็นเพราะคนบางคนไม่เข้าใจถึงการทำงานของตำรวจดีพอ กลัวว่าพวกคุณจะเบียดเบียนต้องนั่งตบยุงกันอยู่ในสถานที่ตำรวจนะสิคะ พวกคุณต้องสั่งสอนพวกเขานะคะ ถือโอกาสนี้ปรับทัศนคติผิดๆ ให้มันถูกต้องเสียทีก็ดีเหมือนกัน ไม่ใช่แค่เรื่องเล็กน้อยก็จะเรียกพวกคุณได้ตามใจชอบ ใช้สิทธิ์ของผู้เสียภาษีกันอย่างไม่มีสัมหุสัมตา”

“ซีเรียสหน่อย อย่ามาทำเป็นวางท่าทั้งที่คุณกำลังสะใจ” เลี้ยวเจ๋อ กอดอก “ผมจำได้ว่าคุณใกล้จะเรียนจบแล้วนี่ ไปทางด้านตีๆ ที่คนปกติเขา ทำกันดีกว่านะ”

“เฮ้อ... ตอนนี้เศรษฐกิจซบเซา เด็กจบใหม่หางานยากเต็มที ทางเดียว ก็คือพยายามเก็บสะสมประสบการณ์จริงจากชีวิตในสังคมให้มากๆ เข้าไว้ จะให้แก่มองอเท้าไม่ทำงานทำการ เกะพ้อแม่งินไปวันๆ คงไม่ได้หรอก คุณว่าไหมคะ”

“คุณเหี้ยมจะหางานไม่ได้?”

“ฉันจะต้องหางานที่ตัวเองชอบเท่านั้นค่ะ งานค่าแรงต่ำไม่เหมาะกับฉันหรอกค่ะ เปรียบกับการลงทุนทางการศึกษาสูงๆ แล้วไม่ไหวหรอก เพราะฉะนั้น...” ตู๋เยว่ไปผายมือทั้งสองข้างออกพร้อมยกไหล่อย่างช่วยไม่ได้ “คุณตำรวจเลี้ยวพอจะส่งงานตีๆ แะหน่อบ้างไหมล่ะคะ” ฉันคิดตามตลอดว่างานราชการไม่เลวเหมือนที่นั่นนะค่ะ

“ตอนนี้ผ่านการสอบเข้ารับราชการแล้วซีใหม่ แต่ผมว่างานข้าราชการ ไม่น่าจะเหมาะกับคุณนะ”

เมื่อเห็นว่าเลี้ยวเจ๋อครุ่นคิดจริงจัง ตู๋เยว่ไปจิ้งคว้ามือของเขาพร้อม ออกแรงบีบแน่น “งั้นก็รีบวณคุณตำรวจเลี้ยวช่วยหาให้หน่อยแล้วกัน นะคะ คุณเป็นตำรวจ คงจะกว้างขวางไม่น้อย”

“เฮ้อ... คือ...”

ตู๋เยว่ไปโพล่งแทรกคำพูดของเลี้ยวเจ๋อขึ้นมา พลางชี้ไปยังเพื่อน ตำรวจของเลี้ยวเจ๋อที่ส่งสัญญาณมาให้

“ดูสิคะ ฉันบอกแล้วว่ามันเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกัน ถ้าอย่างนั้นฉัน ไม่รบกวนเวลาปฏิบัติราชการของพวกคุณแล้ว ใ้วันหลังฉันขอเชิญคุณ ตำรวจเลี้ยวไปทานข้าวกันสักมื้อนะค่ะ ถึงตอนนั้นคงมีเวลามากพอนั่งฟัง คำสั่งสอนของคุณตำรวจแน่นอนค่ะ” ตู๋เยว่ไปเปิดปากทวาดบท้ายประโยค โดยไม่สนใจว่าจะมีน้ำตาไหลออกมาเนื่องจากความง่วง โยนมาดสาวมันที่มี

ก่อนหน้านี้ทั้งไปไม่เห็นฝูงชน

“ฉันกับเพื่อนต้องขอตัวก่อน เรื่องที่ฉันให้वानคุณตำรวจเลียวคง ไม่ลืมนะคะ” พูดจบก็ลากเงินแข็งเดินจากไปด้วยความรวดเร็ว

“พี่เยว่ไปรู้จักกับตำรวจคนเมื่อกี้หรือครับ”

“อ้อ เคยเจอกันสองสามครั้งตอนที่รับงาน”

ตู้เยว่ไปเดินหาไปจนกระทั่งกลับขึ้นรถ กันแต่ะเบาะปั๊บก็เอนศีรษะ ฟังกระจกรถ เตรียมเข้าสู่ห้องนิรทราอย่างสบายใจ แต่จังหวะที่กำลังเคลิ้ม ได้ที่กีดันถูกสารตีผู้ไม่ได้จดจ่อแค่การขับรถอย่างเดียวไว้เบ้าถามไม่เลิกเสีย อย่างนั้น

“เมื่อกี้พี่เยว่ไปบอกว่าคุณชินไม่รู้ ไม่รู้เรื่องอะไรหรือครับ”

ตู้เยว่ไปค้อนอีกฝ่ายข้อหาขัดจังหวะคนจะนอน ไม่สนใจแววดาอยาก รู้อยากเห็นของเงินแข็ง เธอหันไปทักกระจกรถพร้อมกับท้าวอกมาอีกครั้ง ก่อนจะหลบตาลงอีกรอบ เอ่ยพิมพ์้าออกมา “เธอไม่รู้ว่ามีงานแต่งนี่”

“อะ...อะไรนะ!” เงินแข็งถึงกับผลอเหยียบเบรกรถกะทันหัน

“ขออภัยละ มีอะไรให้ตกใจกันหา ขับรถให้มันดีๆ ไปเถอะนะ!” ตู้เยว่ไปลูบศีรษะที่กระแทกไปมาเบาๆ “ฉันแค่บอกว่ารับมอบอำนาจให้มาเป็นตัวแทนของเธอ แต่ก็ได้บอกนี่ว่าเธอเป็นคนมอบอำนาจด้วยตัวเอง”

“แล้วใครกันล่ะครับ”

“พี่ชายคนหนึ่ง ที่รักน้องสาวของตัวเองมากๆ” ตู้เยว่ไปตอบด้วยความอ่อนเพลีย ทั้งตัวลงพังกกับหนักเบาๆ ไม่ได้สนใจว่าผมจริงของตนเอง นั้นจะยุ่งเหยิงขนาดไหนหลังจากที่ถอดวิกผมออกไปแล้ว

“พี่เยว่ไปอย่าเพิ่งหลับได้ไหมครับ สรุปลแล้วเรื่องมันเป็นมาอย่างไรกันแน่ ผู้รับจ้างอย่างเราจะฟังความข้างเดียวอย่างนั้นหรือครับ”

“เรื่องนี้เอาไว้ค่อยคุยกันนะ...” พูดจบก็ปิดเปลือกตาลงหลับไปในทันที ศีรษะที่พู่พองเสริมให้ดวงหน้ายิ่งเล็กราวกับแค่ฝ่ามือ สองมือที่วางประสานอยู่เหนือเข่า และดวงหน้ายามหลับสนิทภายใต้แสงสุดท้ายของ

วันนี้ดูอ่อนหวานไร้พิษสง ช่างแตกต่างกับตัวยิวไปในตอนขาไปโดยสิ้นเชิง เหมือนยกภูเขาออกจากอก... ลู่ๆ เงินแดงก็ निक ถึงคำนี้ขึ้นมา สำหรับตัวยิวไปแล้ว เสด็จนี้ถือว่าจบลงอย่างราบรื่นแล้วสินะ ทว่าเห็นได้ชัดว่ามีใครบางคนไม่ได้คิดแบบนี้

“เหลวไหลจริงๆ!”

ประธานดิงตบโต๊ะดังปัง พร้อมกับถลึงตากโต ท่าทีโกรธเกรี้ยวสมจริง ผ่ายตัวยิวไปนั้นนั่งอย่างสงบเสงี่ยม สองมือประสานอยู่เหนือเข่า ยิ้มแหบ

“กฎของการเป็นผู้รับจ้างข้อที่หนึ่งกับข้อที่สามคืออะไร”

“ข้อที่หนึ่ง รับจ้างต้องไม่ทำอะไรที่นอกเหนือไปจากเรื่องที่ได้รับ การว่าจ้างให้ทำ เขาจ้างให้ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น รับจ้างต้องปฏิบัติหน้าที่ โดยความเป็นกลาง ต้องไม่ใส่ความรู้สึกส่วนตัวลงไปในงาน”

“เอ้อ ไหนพูดอีกทีซี!”

ตัวยิวไปกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

“ทำอาชีพนี้มาสามปี จันท์นี่ถือว่าเธอเพิ่งเข้ามาแค่สามวันเสียอีกนะ! กฎง่ายๆ แค่นี้ยังทำผิดได้” กล่าวจบประธานดิงก็ตบโต๊ะอีกครั้ง และคราวนี้ ก็ทำเอาระบอกละปากกาและปากกาต่างกระดอนขึ้นมาพร้อมกันเลยทีเดียว

“ใช่ค่ะ จันท์ผิดเองค่ะ แต่ครั้งนี้มันอดไม่อยู่จริงๆ นี่ค่ะ” ตัวยิวไปพนมมือขอความเห็นใจหวังได้รับการอภัย

“เฮอะ! จะมาอดอ่อนอะไรตอนนี่ เธอผ่านจุดนี้มานานแล้ว ไหมนี้ใช้กับฉันไม่ได้ผลหรอกนะ!” ประธานดิงหยิบปากกาขึ้นมาด้ามหนึ่งชี้ไปยังปลายจุกเธอ “เธอเนี่ยนะ เมื่อไหร่จะแก่นี่ล่ะนี่เสียทีฮะ!”

เงินแดงทนมัโหว่จึงช่วยพูด “พี่ยิวไปคงรู้สึกเจ็บปวดไปด้วยในฐานะ ลูกผู้หญิงด้วยกันนะคะ เพราะจะว่าไปเจ้าสาวคนนั้นก็กลัวร้ายเกินไปจริงๆ ผมได้ยืนยังอดโมโหไม่ได้เลย...”

แต่การไปก่อวุ่นจนงานแต่งและไม่เป็นท่าแบบนั้น คิดๆ ดูแล้วก็

นำสาธยายอยู่ไม่น้อย...สายตาคมกริบสองคู่ทิ่มแทงมายังเขา จนต้องหุบปาก
จับในทันที

ประชาชนตึ๊งเทศนาดูเวยวไปเสียยกใหญ่ และตลอดการเทศนานั้น
ดูเวยวไปก็เอาแต่พ่ยกหน้าหงิกๆ พร้อมพึมพำรับผิดไม่ขาดปาก ผมเปียที่อยู่
ตรงท้ายทอยก็พลอยสะบัดแกว่งไปตามจังหวะครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ในที่สุดประชาชนตึ๊งก็พ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “ริบเงินค่าจ้าง
ทั้งหมดคืน เธอจำบทเรียนคราวนี้ให้ดีล่ะ!”

“ค่ะ! กฎการเป็นนักรับจ้าง ต้องปฏิบัติตาม ทำตามอย่างเคร่งครัด!”
ดูเวยวไปยกฝ่ามือขึ้นตั้งฉาก ราวกับจะสาบานต่อฟ้าดินนอกรอบอย่างนั้น

“ริบไปล้างเครื่องสำอางออกเสียเถอะ มันไม่เหมาะกับเธอเลยสักนิด!”

ประชาชนตึ๊งก้าวฉับๆ ไปยังประตูก่อนจะกดมือจับประตูลง “อีกอย่าง...” เขา
ชะงักไปนิด “ก่อนจะเอี้ยวตัวหันกลับมามองเล็กน้อย” “ขอขอบคุณแทนผู้ว่าจ้าง
ด้วยนะ”

ประโยคหนึ่งจบลงพร้อมกับเสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น

จับปล้นบรรยากาศภายในห้องก็กลายเป็นเงียบสนิท ดูเวยวไปนั่ง
ประคองแก้วซาร้อนพร้อมคลี่ยิ้มบางๆ

เงินเค็งที่ยังไม่หายมีนงหันไปมองประตูก่อนหันมาจ้องดูเวยวไป แล้ว
ถามเสียงแผ่ว “หรือว่าประชาชนตึ๊งก็คือ...พี่ชายคนนั้น?”

ดูเวยวไปบิดขี้เกียจแบบไม่คิดจะรักษาภาพลักษณ์ “เรื่องมันก็เป็น
อย่างนี้แหละ”

ดวงตาของเงินเค็งสว่างวาบ

“พี่เวยวไป!”

ความมั่งววงของดูเวยวไปที่มืออยู่หายไปหมดไม่เหลือ ได้แต่ดูออกมา
ประโยคหนึ่งว่า “นี่มันในออฟฟิศนะ มากระโดดอะไรในนี้ยะ!”

เงินเค็งจะสำนึกสำนึกก็ไม่ได้ ยังกล่าวต่อไปว่า “ต่อไปนี่ผมขอฝากเนื้อ
ฝากตัวกับพี่เวยวไปด้วยนะครับ!” พูดจบบก็ปิดท้ายด้วยการโค้งคำนับให้อีกที

ทว่าเมื่อเขายึดตัวกลับขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งแรกที่ต้อนรับเขาอยู่ก็คือเสียง
ประตูห้องน้ำที่ปิดดังปัง

เงินเฟ็งยังคงยืนหัวเราะเหะๆ อยู่อย่างนั้น ทั้งดวงตาและริมฝีปาก
โค้งเป็นรอยยิ้มกว้าง

นักรับจ้างส่วนตัว...ดูเหมือนว่าเขาจะชอบงานนี้เข้าแล้วสิ

ตัวอย่าง